

1. søndag i advent 2017 (74-112-76/192-455- 80)

Vi begyndte denne gudstjeneste med at lade lysene på altret tænde ved en ild, som er en aflægger af den evige flamme i Fødselskirken i Betlehem.

En flamme som vi - mennesket – for lang tid siden har tændt i den grotte, hvor vi mener, at det lille Jesu barn blev født.

Det som et symbolsk lys i ønsket om at den fred, som kom til jorden den julenat af alle nætter - aldrig må slukkes, men derimod må finde vej til vore hjerter.

Som vi så henført synger i Ingemanns julesalme: Glade jul, dejlige jul, fryd på jord, Salig fred, himmelsk fred - toner julenat herved!

Nu skrev Ingemann denne salme i forbindelse med slutningen af treårskrigen; også kaldet den Slesvig-Holstenske krig. Det var selvfølgelig en salig fred for os – men andre steder i Europa rasede krigen på livet løs.

Nede i Tyskland sad samtidig filosofen Immanuel Kant og funderede over ufred og krig. Han var et troende menneske og anså mennesket fra naturens hånd som værende fredeligt. Han så derfor et lys i mørket midt i al gruen – for han mente at mennesket havde evnen til at handle moralsk. Og da staten består af mennesker, så må staten have en moral lige som mennesket.

Kant udviklede derfor en moralfilosofi, der siger – at når man kommer i tvivl om en handling, så skal man stille sig selv spørgsmålet: kan jeg være mig selv bekendt. Vil det jeg gør, kunne ophøjes til almen lov for alle mennesker.

Hertil er kun at tilføje, at Kant af gode grunde blev forskånet for det 20. årh.s to verdenskrige – men det gjorde hans eftertid ikke.

Ser vi historien efter i sømmene – så langt som vi kan se tilbage – så er der ingen tegn på, at der nogensinde har hersket en verdensomspændende fred.

En berømt periode er godt nok den såkaldte romerske fred – Pax Romana – som startede med kejser Augustus' i år 27 f.Kr. og endte i år 180, da kejser Aurelius døde.

Men der var nu kun fred inden for det romerske riges grænser. F.eks. kender vi kristne jo godt til, at romerne ødelagde Jerusalem og at dens indbyggere blev dræbt i hobetal i det herrens år 70.

Salig fred, himmelsk fred - tonede julenat herved!

Men Julebudet er ikke et bud der skaber en forventning om en samfundsomstyrtende himmelkonge, der skal regere. En forkyndelse om - at kirkeåret vil og skal erstatte det verdslige år.

Det er ikke himmelkongen der regerer i Danmark – det er mennesket – dig og mig. Det er os der bestemmer, om de ældre skal have ét eller to eller flere bade om ugen. Det er os der bestemmer om der skal gives skattelettelser i toppen eller i bunden. Det er os, der bestemmer, om vi forsætter med at nedbryde jordens klima balance.

Kirkeåret er ikke et verdsligt år. Gud har slet ingen mening om vort verdslige år.

Trods det har mennesket til alle tider taget Gud til indtægt for alt muligt – politiske partier – kirkelige retninger – og ikke mindst Gud med os i krig.

Således har vi mennesker dannet et gudsbegreb, hvor Gud er garanten for den rigtige kristelige livsførelse og moral.

Men evangeliet har ikke nogen menneskelig berøringsflade. Det er kun i evangeliets tiltale, at mennesket møder Gud.

Der findes ingen kristen moral, for Jesu krav om næstekærlighed, er ikke menneskeligt muligt at opfylde. For hvis vi kunne, hvad skulle Jesus så på korset?

Hvorfor i alverden skulle han være konge på denne jord - skulle det måske være for at sætte skel mellem mennesker – nej - han var noget langt højere - nemlig himlens konge – som lod sig føde som menneske - ikke for at fremme religionen – som han jo ustandseligt påviste var forløjet og falsk.

Han kom ikke for at lære os om næstekærligheden - men derimod for at elske sin næste. Gå du hen og gør lige så!

Han kom for at skabe tro – troskab mod det liv som er dig givet - trofasthed over for vores næste - og hengivenhed over for Gud.

»I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.« Hørte vi Jesus sige til sine bysbørn i synagogen.

Og da de forstod, hvad han mente med det – ville de styrte ham ud over klippens kant og ned i afgrunden.

Det gode vil det onde altid bekæmpe. Og sådan døde han - som udøvede kærlighed - på et kors – svigtet, foragtet og forhadet af alle.

Hans fattige skikkelse og hans enkle ord - det er og bliver Guds ord til det fattige menneske der ikke kan leve uden Guds nåde. Og I det ord - er det Gud selv, der er til stede som vor Gud og skaber. Tror du det,

da vil du vide, at pagtens ark intet har at sige! Da vil du vide, at Moses rige er ophørt og borte er trældommens frygt. Da vil du vide, at indgangen til Guds helligdom er blevet åbnet, og at du for ham uden frygt kan stå.

For da ved du, at Guds åbenbaring sker i Kristus og ikke andre steder. Det er den Gud, som blev menneske i Jesus Kristus, du skal kalde for din himmelske far.

Da er der kun et spørgsmål du skal stille dig – og det er, om du venter frelsen af din egen fromhed eller af Gud. Det er det spørgsmål, du til stadighed bliver stillet over for af den kristne forkyndelse.

Adventus Domini – Herren kommer - Nåde og fred i Kristus! Amen.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen